

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

Magnificat Anima mea Dominum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

Magnificat Anima mea Domi- num.

1.

Onsidera, quàm diversa sit ratio quâ DEUS magnificat hominem, ab illa, quâ homo magnificat DEUM. DEUS magnificat hominem efficiendo illum magnum. *Quid est homo quia magnificas eum?* dixit Job, & dixit *magnificas, non magnificasti:* si enim animum adverteris, DEUS nunquam hoc facere desinit, semper magnum efficit hominem; dum non contentus magnum jam illum fecisse dotibus naturæ, semper paratus est facere illum majorem majorémque dotibus gratiæ, & maximum excellentiâ gloriæ. Homo è diverso magnum facit DEUM, dum se ante hunc tanto magis abjicit, parvumque facit, quò magis ab ipso attollitur & major efficitur, deprimendo sese, vilipendendo, refundendóque in ipsum omnes omnino favores, quos tanta ab eo benignitate accepit. *Magnificabo eum in laude, non me, sed eum.* Atque hoc est quod ante omnia facere studuit Virgo Sanctissima. Cùm enim audiret se ab Elisabetha tam sublimi ratione prædicari iis verbis, *Beata qua credidisti, quoniam perficientur ea que dicta sunt tibi à Domino;* non negavit illi prærogativas exi-

Psal. 68.
v. 31.

A 2

mias in se collatas; cum inficiari illas nec posset, nec deberet. Non poterat, quia animi demissio non tollit Animæ aspectum donorum, quibus locupleratur: non debebat, quia cum Virgo electa esset ad dandum testimonium admirandis illis operibus, quæ DEUS in illa efficere decreverat, idem futurum erat omni in occasione illa dissimulare, ac illa penitus negare. Quid egit igitur? Professæ est apertè, in Mysteriis circa & in se gestis, solum DEUM magni esse faciendum, solum DEUM agnoscendum, cum omnia sine discrimine ab ipso uno manarint. *Magnificat anima mea Dominum.*

Eccl. 7.
v. 19.

Disce tu hinc, quàm immeritò conqueraris, quando dicis, nescire te, quid facere pro gloria DEI debeas. En illud paucissimis. *Humilia valde spiritum tuum.* Deprime te in ejus oculis omni meliorem modo quo potes: altè in animum demitte, quòd tu ex te nihil sis, nihil scias, nihil possis boni. Dic siquid uspiam habes æstimatione aliquâ dignum, id totum esse ab Ipso, & ita tu confestim eam dabis ipsi gloriam, quæ majorem illum facit non in se, sed in te ipso. Nequit in semetipso crescere DEUS, quia Magnitudo ejus omnis mensuræ expers est; *Magnitudinis ejus non est finis.* Potest tamen in te magis magisque crescere; eâ liquidem proportione, quâ in te crescit vilis tui æstimatio, quam de te in donis à DEO acceptis concipis, crescit in te DEI æstimatio.

Psal. 144.
v. 3.

Verum est, quòd Virgo non contenta DEUM summè magnificare in se ipsa, eundem in aliis quoquè summè magnificârît. Ille siquidem DEUS, qui antequam humanâ se carne vestiret, non erat notus, nisi in uno aliquo terræ angulo; *Notus in Judæa DEUS:* non diu post assumptam hominis naturam toti planè Mundo innotuit. *Magnificatus*

tus

tus est Dominus, quoniam habitavit in excelsis; hoc est, quia
 pependit in ligno, ut explicat Hugo, implevit Syon iudicio Isa. 33.
 & iustitia: iudicio in Prelatis, iustitia in subditis. Et positi- v. 5.
 to hoc, rectè dicere poterat Virgo, Magnificat anima mea
 Dominum: ipsa enim dedit DEO illam carnem, cuius gra-
 tiâ, tanto ille ampliùs futuris temporibus erat glorifican-
 dus. Neque hoc duntaxat. Virgo enim non tantùm ma-
 gnificavit DEUM in semetipsa, ut dicebamus, non tantùm
 magnificavit DEUM in aliis, sed parum abfuit quin dice-
 rem, quòd illum magnificaverit etiam in semetipso. Si-
 quidem ante Incarnationis in ipsa peracta opus DEUS erat
 DEUS, ut nemo nescit: erat tamen hominum tantùm:
 DEUS Abraham, DEUS Isaac, & DEUS Jacob: subinde au-
 tem etiam factus est DEUS DEI; dum factus est DEUS
 Christi. Ita audis, Christum ferali in ligno apertè dixisse,
 DEUS DEUS meus quare me dereliquisti? Non satis illi erat
 dicere DEUS, sed addere insuper voluit, DEUS meus: ut ad-
 verteretur, quòd invocaret eum non solùm ut DEUM o-
 mnibus communem, sed ut suum proprium. An autem
 hac magnificatione major cogitari poterat? & hanc tamen
 à Virgine consecutus est DEUS. Gratulare ipsi sortem
 hanc suam, qualis nulli alteri puræ Creaturæ obtigit: ma-
 gis tamen illi gratulare, quòd præ omni alia pura Creatu-
 ra sciverit respondere huic sorti suæ.

II.

CONsidera quòd ad affirmandam absolutam omnibus
 numeris gratitudinem, rectumque donorum acce-
 ptorum usum, non dixerit Virgo, ut ceteroquin po-
 tuisset: Magnificat lingua mea Dominum sed Magnificat ani-

A 3

ma

ma mea Dominum: idque eâ causâ, quia sine comparatione plus gloriæ rependebat DEO mediis facultatibus suis intimis, quàm rependeret verbis. Dum Virgo loquebatur cum hominibus de DEO, necesse illi erat uti vocabulis, quibus vulgo omnes utebantur: at cùm de DEO loquebatur cum DEO intra se, in agendis ipsi gratiis, in admirando, in amando, in laudando ipso, aliter se res habebat. In hoc non subjecta nostris loquendi formulis, utebatur sensis & affectionibus suis peculiaribus. Nostine autem tu, qualis hæ fuerint? hoc ut nosceres, nôsse priùs oporteret, qualis Anima fuerit Anima MARIÆ Virginis. Hoc autem quis unquam intelliget? *Multa filie congregaverunt divitias, tu supergressa es universas*; quæ sunt Sapientis admiratione attoniti ad illam verba. Dixit, *universas*, non, *singulas*: si enim parte unâ bilancis ponerentur omnes omnium animarum electarum, ab ipsa distinctarum, divitiarum; alterâ autem divitiarum Animæ ipsius unius, hæ non minùs confestim illis præponderarent, quàm aurum ponderis majoris alteri deficienti.

Prov. 3.
v. 29.

Ne igitur proveharis in mare vastissimum, ad hoc unum attende: aliam omnino nullam è puris creaturis potuisse de tota sua anima propria ita disponere, sicut disponere potuit Virgo Sanctissima. Ratio ejus rei est, quia sola ipsa plenum perfectumque Animæ dominium habuit: adeo semper immunem illam ac liberam habuit ab omnibus aberrationibus importunis, ab omni perduellione, obstinatione, affectionibus minùs compositis ordinatisque. Quanto igitur jure, quàmque meritò dixit Virgo, *Magnificat anima mea Dominum*? Dixit, quod nulla alia pura creatura dicere potuit, quia alia nulla unquam sic animam suam propriam dicere potuit, sicut illam dixit suam Maria.

An

An tu fortassis dicere unquam potes, quòd anima tua tua fit? quomodo tua, si tam parùm pro arbitrio disporre de illa potes? an non Ambitio, Ira, Invidia, Vanitas eò jam provectæ sunt, ut tyrannidem in illam exercent? Quomodo igitur tuam amplius verè dicere potes? Priusquam illam recuperes è manibus tam multorum hostium barbarorum, quàm multæ sunt perturbatæ affectiones & propensiones tuæ, ne illam tuam jactes; nam etsi jure tua est, facto tamen & re tua non est. Et si re tua non est, quomodo tu quoque cum Virgine liberè dicere poteris, *Magnificat anima mea Dominum*? Ne hoc dixeris: iridebunt enim te mali saltem Dæmones, qui probè nòrunt, traditam suæ possessioni re ipsa illam Animam, quam tu tuam appellas. Vox ista, quæ possessionem significat, paucorum à lingua citra omnem exceptionem profertur, à multorum lingua pessimè; sola Virgo semper & citra ullam exceptionem illam protulit.

Hinc est, quòd Anima ipsi fundi instar fuit, qui nunquam non ipsi summè frugifer fuit; quantum enim boni in illo plantavit, quantum seminavit, id omne in suo seminavit plantavitque. Quàm interim verum est, quòd ex Anima tua plus ad alios redeat, quàm ad temetipsum? Concionaris fortassis, scribis, typo committis, consilia ad virtutem suggeris. Quid autem hinc tibi commodi, si tu non jam tuus, sed hostium tuorum esses? parum sanè id tibi prodesset. Leo, quem Samson suffocavit, paucis abinde diebus favum mellis dulcissimum in ore habuit. Quis tamen illo est fruitus? quis potius alius, quàm ipse. Fructus est illo Samson ipse, fructus hujus parens, fructa mater: solus Leo non est fructus. Dolenda infelicitas! sed faxint boni Superi, ne talis sit & tua.

III. Con-

III.

CONsidera, Virginem, cum magnificare illum vellet, à quo donis tam eximiis erat locupletata, potuisse verissimè dicere, *Magnificat anima mea filium meum*, dixisse tamen *Dominum*. Et quâid causâ? non aliâ, quàm ut longissimè à se haberet vel umbram laudis propriæ. Ita Sanctis visum: dicere *Filium* fuisset uti vocabulo sibi nimium quantum glorioso; cum facere mentionem filij non potuisset, quin simul indicaret, quòd ipsa Mater esset. Quare maluit dicere *Dominum*: cum vocabulo huic non alius responderet titulus, quàm Ancillæ: *Ecce Ancilla Domini*. Et verò hic ipse erat ille titulus, qui Virgini præ omni alio arrisit: sic ut, si illa lætabatur, quòd æterni Verbi Mater esset effecta, non ideo lætaretur, quòd inde Domina Mundi esset hoc ipso effecta; sed quòd ratione quadam peculiari, arctiorèque obligatione serva esset, quâ ut Mater servire filio suo debebat, illum lactando, educando, custodiendo, & omne obsequij genus constanter exhibendo, quod mater egena præstat soboli suæ, quanto teneriori, tanto opis magis indigæ. O verè proinde Beatum illum, qui nihil plus facit, quàm servire DEO! Lectissimis in Oratione abundare deliciis, illustrari miris modis, evehì, visitari, dona sunt æstimanda; sed non tantopere. Minimum, quod DEO exhibeamus obsequium plus multo valet, quàm dona quælibet, quæ à DEO in nos conferantur. Tu igitur, qui audis, quomodo Virgo se gesserit, ejus tam egregio exemplo disce; non aliam in DEO perfectionem magis amare, quàm quòd sit Dominus tuus. Hæc est illa, quæ in memoriam tibi revocat, quòd totum te pro ipso impendere debeas, quin quidquam inde spectes commodi, quod in te redundet. Si DEO servis ut Potens, ut

Bonus,

Bonus, ut Beneficus est, ambigere potes, an non occulto aliquo tui amore ad serviendum impellaris: si servis ipsi, ut Dominus tui totius est, securus omnino es; sic enim pari ratione ipsi servies, etsi mercedis planè nihil ab eo accipias. Inde tam bene scripsit ille: *Beata gens, cujus est Dominus DEUS ejus.* Neque enim omnes beati sunt, qui verum adorant DEUM. Beati illi sunt, qui sic illum adorant, ut insuper ipsum habeant tractentque ut eum qui est, hoc est ut Dominum suum omnibus numeris absolutissimum.

Observa idcirco, quòd Virgo ne quidem voluerit dicere *Magnificat anima mea Dominum meum*; dicere voluit *Dominum* nullâ adunctâ voculâ, quæ restringeret; ut inde constaret, quòd Dominus non magis sit Dominus hujus quàm illius, sed æqualis omnium: *Idem Dominus omnium.* Atque ita nemo est, qui non pari modo ipsi servire teneatur. Age igitur tu, dic DEO intimo animi tui sensu. *Dominus universorum tu es*; simulque erubescere cùm cogitas: Dominum tantæ majestatis eò se abjecisse, ut tui amore etiam formam servi assumeret: *Exinanivit semetipsum formam servi accipiens.* Atque hanc etiam ob causam potius dicere voluit Virgo *Magnificat anima mea Dominum*, quàm aliud quidlibet; ut indicaret, non idcirco se Filium suum non agnoscere Dominum, quòd illum ad servi conditionem redactum intueretur. Observavit S. Dionysius, nullum unquam è Dominationum Choro Angelum in sacris Liberis legi missum ad serviendum cuiquam hominum; cui enim Dominatio cõgenita est, dura admodum & violenta illi futura fuisset servitus.

Quam a igitur res fuit, ad serviendum non uni duntaxat seorsim homini, sed omnibus planè etiam vilissimis

B

& abje-

Psal. 32.

v. 12.

Philipp. 2.

7.

& abjectissimis, mitti eum, cui non tantum congenita est Dominatio, sed intima, sed à nullo penitus pendens, non autem, qualis Angelorum est, done accepta! Enimverò fieri tantum opus non potuit sine summa violentia: cujus autem? amoris infiniti. Mirum proinde non est, quòd Virgo contemplans excessus abjectionis tam profundæ prorumperet in hos clamores *Magnificat Anima mea Dominum*. Si homo tunc dignus est tanto majoris fieri, quò magis se abjicit, quanto dignior erit DEUS?

Et exultavit spiritus meus in DEO Salutari meo.

I.

CONSIDERA, æquissimum esse ut Magnificetur à nobis DEUS mediis omnibus nostris facultatibus tam intimis, quàm externis; cum nunquam, ne à longè quidem, tam multas habere possimus, ut ad finem istum sufficiant: *Benedicentes DEUM, exaltate illum quantum potestis, major est enim omni laude. Exaltantes eum replemini virtute.* Non ita se habet Exultatio in DEO: hæc enim à nobis exerceri non potest, nisi in recessu nostri intimo, dum penitus in illo absorpti sumus; *Exultavit cor eorum in Domino.* Hinc ad sociam nobis operam in hac magnificatione jungendam facillè possumus invitare quemlibet, quemlibet incitare. *Magnificate Dominum mecum, & exaltemus nomen ejus in idipsum.* Neminem tamen invitare possumus, ut partem & ipse habere velit in exultatione, quâ gaudemus. *In gaudio ejus non miscebitur extraneus.* Qui hoc in se desiderat, necesse est ut ipse se præparet ad illud experiendum.

Hoc